

МОЛИТВА ЗА ЗГОДУ В УКРАЇНІ

Зло іноді набуває оманливих форм.
Останні дні в Україні осквернені злом насильства та безглуздої агресивності, що так чи інакше торкнулася кожної душі.

Не можна думати, ніби зло обійшло мене стороною.

Думати так означало б піддатися гріху байдужості, усунутись від співчуття, від володіння своїм народом.

Слід уникати гріху неуважності. Але й свавілля піддаватися не слід.

Боже, допоможи мені усвідомити небезпеку і побороти зло, не сотворивши собі ворога, не давши злу розчинити суверенну особистість людини.

Зло являється у формі щедрих, але нездійснених обіцянок.

Повірити злу означає обікрати себе.

Зло являється у формі сильних та привабливих, але нерозумних впливів.

Підкоритися злу означає втекти від себе.

Зло являється у формі бажаних, але узаалежнюючих можливостей.

Задовольняти себе злом означає знищити себе, вбити людяність, душевну сутність свого буття.

Зло являється у формі добра, але я не маю обманюватись формою, бо по суті зло є злом, приниженням найвищої цінності людини.

Моя вільна душа має перемогти зло у кожній сутичці з ним.

І перш за все, стикаючись з логікою зла, я мудро заперечую її та продовжую розвивати логіку добра при всій повазі до волі тих, хто, на своє горе, обрав інший шлях.

Я творю добро, прагнучи досконалості в усьому, і завжди починаю з чистого листка.

Я дієво прагну взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними узгодженими зусиллями разом з іншими душами.

Бог благословить досягнення згоди між людьми.

Зло буде переможене, найвища цінність людини утвердиться.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 2 (40)

31.01.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

Теологічний коментар до Символу віри: вступні тези

Релігійний
бюлетень
№ 2 (40)
31.01.2014

Символ віри – фундаментальне одкровення релігійної віри в найвищу цінність людини, блискучий урок самоствердження, моральності та душевної всеохопності людини.

У тексті Діалог, 18 сказано, що, даруючи людям Священне писання, спочатку Бог продиктував Символ віри, де сказано вірити в найвищу цінність людини. Сказано також, що окреме місце у Священному писанні займає перше одкровення – Символ віри, що оспівує душевність (Рит. 2.3).

Наш звичай дарувати усім Священне писання «на свята чи коли душа того бажає» (Люд. 5.6) походить від давнішого звичаю дарувати Символ віри, багаторазово перечитувати його, розміщувати його на видному місці в своїй оселі, щоб радував око (Симв. 45, Рит. 2.4).

В широкому розумінні, Символ віри є універсальною формулою буття, начертаною Богом у всьому сущому, навіть на чистому аркуші паперу (Рит. 2.5).

За його значенням для нашої релігії Символ віри можна порівняти з прадавніми казками, які ми чуємо з дитинства, і водночас з першим актом істинного самоствердження кожної людини, коли всі ми тими чи іншими словами висловлюємо собі та іншим, людству, всесвіту та вічності засадничий закон людської особистості: «Я – це я». Дарма що це тавтологія, головне – вона символізує нашу вірність собі, яка дорожча будь-яких асоціацій з чимось зовнішнім, умовно відокремленим від себе.

Символ віри схожий на натхненні заспіви старого мудрого чарівника біля племінного вогнища найперших людей, на пророцтва жерців давніх богів, але водночас і на виклик волі богів, кинутий святою людиною; схожий також на сміливі слова давнього філософа: людина є мірою всіх речей.

Символ віри можна порівняти з текстами, які лежать в основі масових релігій сучасного світу – християнства, ісламу та буддизму.

Символ віри схожий на першу проповідь Будди про страждання від бажань та шляхетну дорогу до подолання страждань у досконалому стані нірвани.

Символ віри схожий на віщі сни пророка

Мухамеда, його шляхетні помисли в усамітненні у печері Хіра та перші проголошені аяти про спілкування з Богом через читання, настанови людині бути щедрою подібно до милостивого Бога.

Символ віри дивовижно подібний до десяти заповідей, дарованих Богом Мойсею, і до нагріної проповіді Ісуса Христа. Також, подібно до ніко-цареградського символу віри в християнстві, Символ віри є стрижнем традиції релігійної віри в найвищу цінність людини, переповідаючи коротко, повно і образно основні істини нашої релігії.

Можна сказати, що Символ віри є Священним писанням в мініатюрі, бо в основі інших текстів Священного писання лежать ідеї Символу віри.

Наприклад, Досконалий початок розвиває ідею універсальності віри в найвищу цінність людини, її безмежності в часі та просторі, її присутності в кожній душі та очищення від зла через одушевлення (Симв. 3, 5, 28, 33).

Божественне одкровення, як і оповідання Доля, розвиває ідею взаємного творення Бога та людини (Симв. 40). В основі інших оповідань також знаходимо ідеї Символу віри: одушевлення буття (Симв. 16) – у Гармонії; циклічність життя (Симв. 47-48) – у Житті; священність посмішки, що перемагає зло (Симв. 17, 27) – у Перемозі; подолання зла доброю волею і силою віри, спорідненості з кожною людиною (Симв. 25, 42) – у Любові.

Тим більше, на істинах Символу віри ґрунтуються всі тексти розділів Осмислення.

Текст Людина понад усе є священною декларацією істини про релігійність віри в найвищу цінність людини (Симв. 6), навіть назва цього тексту є дослівною цитатою Симв. 7.

Текст Креативний ідеалізм систематизує вчення про душу як досконале джерело людської свідомості, про розвиток як сенс життя, про особливе душевне мислення, яке допомагає удосконалювати буття (Симв. 4, 10, 46).

Текст Діалог є продовженням ідеї солідарності та взаємодії з інакомислячими та іншівірцями (Симв. 41).

Задум пов'язаності Символу віри зі всіма формами свідомого життя (Симв. 10) та життєвими циклами, побудови особливого, святого і святкового життєвого циклу для дарування людям Символу віри (Симв. 46) та інші ідеї Символу віри лежать в основі усіх текстів розділів Обряд та Організація у Священному писанні, що є темою багатьох плідних досліджень у теології людини. Уявлення про життя як цикл, до речі, пов'язане із символікою кіл, в якій віру в найвищу цінність людини зображує коло – символ людини-душі в центрі всесвіту (Діал. 14).

Витоки ідей суверенітету особистості та творення душевних спільнот, що складають непорушну і фундаментальну основу організації та законів нашого релігійного життя, знаходимо у

позиціонуванні людини як творця (Симв. 14) і одноступеня (Симв. 41) у Символі віри. Можна навести і чимало інших прикладів, зокрема, виходячи з численних перехресних посилань на Символ віри, які знаходимо у інших текстах Священного писання.

Теологія людини виділяє такі ключові теми тексту Символу віри:

1) Вчення про людську душу, її сенс та цінність;

2) Вчення про добро і зло;

3) Вчення про силу віри та спільність усіх добрих релігій.

Знаковими словами Бога у тексті Символу віри є тези про релігійність (Симв. 6) та чудодійність (Симв. 16, 34) віри в найвищу цінність людини, її укоріненість у кожній релігії (Симв. 37) та у кожній душі (Симв. 33) як віри в себе (Симв. 44); про душевність людини (Симв. 9) і її прояви у добрій самоорганізації, самоусвідомленні (Симв. 10) та осмисленому житті (Симв. 46). Мабуть, більше ніде в Священному писанні так яскраво не сказано про життєву місію людини, як у Символі віри, 46: «Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя».

Цікаво, що у Символі віри ми не знаходимо виразних акцентів на істини досконалості, вічності, космічності, універсальності людини та спорідненості людської душі з Богом. Звісно, ці ідеї, детально розвинуті в інших текстах Священного писання, неявно присутні й у Симв. 6, в формулюванні «релігійна віра в найвищу цінність людини». Однак ця присутність не підкреслюється і не афішується, що свідчить про особливе смирення, проявлене автором тексту.

Бог у Символі віри не те що не постає у всій величчї творця та вищої волі усього буття – він навіть не зве себе Богом і являється людині у формі її душі, з якою Бог споріднений. Людське «Я» тут не віддзеркалюється у своїй божественній частці, щоб будь-якому наївному розуму, навіть атеїсту ніщо не завадило поставити себе на місце автора і додумати священний текст по-своєму, як це необхідно для повного усвідомлення істин Священного писання (Діал. 30). Про цілеспрямований раціоналізм та прихованість Бога в цьому тексті свідчить і притча про розумне визначення душі як кращої частини свідомості (Симв. 10), і притча про творення Бога людьми (Симв. 40), і особливе підкреслення того, що у вірі в найвищу цінність людини ми віруємо в кожну людину (Симв. 42) – адже згадка про Бога як єдність усіх душ, людину-людство, єдину і безмежну людину буття, могла би у розкритті теми рівноцінності душ викликати зайві питання (зокрема, про уявну «ієрархію душ» і місце в ній Бога, див. Діал. 29-32). Кажучи про душу без містики, Бог допомагає дійти до усвідомлення істин релігійної віри в найвищу цінність людини шляхом філософа. У подальшому в тексті Діалог Бог постає

перед нами у формі діалогу, питань та відповідей, і характерний для нашої релігії осмислений підхід до віри, що не допускає перебільшення та сакралізації будь-якої загадковості, розкривається у Діалозі найбільш яскраво.

У Символі віри Бог декларує моральність людини, універсальний моральний критерій та людську здатність перемагати зло; також Бог попереджає про оманливість, нелюдяність зла та вказує на його слабкість у порівнянні з вірою в найвищу цінність людини.

Тема моральності людини, здатності самостійно розрізняти добро і зло (Симв. 4) та не піддаватися злу, яке об'єднує людей, розчиняючи і отруюючи їх душі (Симв. 24), безпосередньо пов'язана із ідеями суверенітету особистості та душевності людських спільнот, включаючи одноосібну спільноту (суверенну особистість, первинний тип спільнот згідно із Креат. 24, Діал. 56, Рит. 10.1, Декл. 6), і саме ці ідеї лежать в основі соціального вчення нашої релігії. У Симв. 26 наведено перелік поширених гріхів, про які часто згадують, щоб принизити людину і обґрунтувати необхідність побудови спільнот за механістичним принципом, в яких психологічно маніпульованим людям відводиться роль маленьких гвинтиків великої машини, або споживачів, прив'язаних ниточками потреб до всесильного ринку, або громадян, підкорених силою закону всемогутній державі, тощо. Цим гріхам протиставляється сила віри в себе людини як вільної душі, самодисципліни, виявленої у любові до людей, знаннях та мудрості. Лише порядна людина може чесно назвати себе людиною у спілкуванні Богом, бо гріхи принижують людяність. Але на цьому, знов-таки, Символ віри не акцентує, бо він є самоствердженням людини, а не збіркою табу. Це вже інший бік, зворотна полярність колосального заряду оптимізму, втіленого у Символі віри. Бог залишає нам свободу самим домислити для себе реалістичні табу, задаючи лише досконалий еталон людяності. І Символ віри підказує нам, що послідовне подолання гріхів з вірою в найвищу цінність людини допоможе здобути перемогу у боротьбі зі злом, що є одним з сенсів життя людини.

Поважаймо інший шлях

Друзі гуманісти! Мабуть, таки ми винуваті в нинішніх безладах. Ми не зуміли зацікавити енергійних осіб розумними домовленостями, книжками та мирними іграми. Тому вони люто лають всіх, хто веде діалоги, вони взяли зброю та пішли гратися у війну.

Ми були надто правовірними і надто лінивими. Ми винні в тому, що поставили на цих людях хрест. А треба було мати сміливість включити їх, самоізолюваних та агресивних, у своє коло спілкування – принаймні, поки вони не нападали на нас, а отже, терпіли нас, по-своєму довіряли нам і очікували від нас якоїсь користі для себе. На що мали повне право, бо люди повинні допомагати один одному залишатися людьми. Вони по-своєму нам допомагали, готові були вчити нас своїм принципам. І найгірше те, що ми нічому у них не навчилися. Ми винні в тому, що ігнорували їх.

Тепер ми не зупинимо бійців. Такою вони бачать свою гідність – битися. І такою вони бачать свою честь – перемогти. Вони мають поле бою, вони мають суперників. Поки ідея війни не вичерпала себе, вони послідовно йтимуть дорогою війни.

Ми не повинні стояти у них на шляху. У нас є свій шлях – попри всі безумства навколо, залишатися творцями, а не бійцями.

Якщо кожен йтиме своїм шляхом, в світі запанує гармонія. Послідовність – перша людська чеснота. Ми послідовні і вони послідовні. Отже, ми всі послідовні. В цьому ми єдині, хоч багато в чому іншому ми дуже різні. Коли йдеться про повагу до послідовності, вірності своїм принципам, які б не були ті принципи – не повинно бути ніякого “ми” і “вони”.

Тільки коли хтось звертає зі свого шляху та лізе перегороджувати чужий путь, можна покликати по допомогу людей з сусіднього шляху, аби забрали свого до своїх.

Це не стосується тих, хто приходить поспілкуватись, поагітувати, повчити. Кожен може вірити у свій шлях та кликати у попутники людей з інших шляхів. Їхній досвід цінний для нас, наш досвід цінний для них. Обмін досвідом додасть кожному наснаги йти своїм шляхом до кінця.

Що робити з тими, хто перегороджує чужий шлях? Просто обходьте їх.

Наш шлях не повинен перетинатися з їхнім, щоб кожен залишався собою – і ми, і вони.

***

Не бійся кар і заборон.
Заборони собі боятись.
Не йди бандиту на поклон.
Карай себе за кожну слабкість.

Пророком будь на самоті.
Будь діячем серед народу.
Як деспот, свій придушуй гнів,
Щоб ствердити любов і згоду.

Достойно долю зустрічай –
І кепську долю, і щасливу.
В своїх руках себе тримай,
І доля буде справедлива.

Релігійний
біюлетень
№ 2 (40)
31.01.2014

Я – ІКОНА!

У релігійній вірі в найвищу цінність людини вважається, що кожна душа може зображувати себе на іконі з німбом. Німб символізує наше священне коло – людину в центрі всесвіту (Діал. 14). Усім бажаним одновірцям Українська Душевна спільнота допоможе намалювати власну ікону на основі фотографії. Звертайтеся, будь ласка.

